

RECORDS

Des de molt petit vaig haver de viure la guerra. Veia caure bombes, gent morta, sang..., però com que era molt petit no entenia res, és clar. Després, amb el pas del temps ja vaig comprendre la situació i com d'horrorosa era.

Jo vivia en un poblet petit als afores de la ciutat, era molt maco i hi havia molta vegetació. Tots els del poble ens coneixem. Recordo la il·lusió que em va fer quan per primera vegada la meva mare em va donar una moneda perquè anés tot sol a comprar una barra de pa o quan em va comprar un cotxe de policia de joguina que tenia llums blaus i vermells, o quan li vam fer una broma a la veïna la meva colla i jo, tinc un munt de records d'aquell poblet. La primera vegada que em vaig fer una ferida, la meva mare me la va curar ràpidament, em vaig quedar bocabadat i sempre li deia que volia ser com ella. La mare era farmacèutica, encara que no va estudiar medicina en sabia molt, ja que això era tradició en la meva família i ens passàvem els coneixements de generació en generació. La meva mare sempre estava disposada a ajudar-me quan ho necessitava, l'estimava molt i ella a mi també, al contrari del meu pare: mai el vaig conèixer i sempre li guardava rancor per haver abandonat la mare quan encara em tenia a dins de la panxa. Ella tenia una aroma molt particular que sempre m'agradava, tenia uns cabells molt fins i llunts, unes mans suaus i llises que cada vegada que em tocaven sentia una calidesa agradable. M'agradava dormir amb ella i que em cantés cançons que li cantava la seva àvia quan era petita. Tenia una veu molt bonica, mai desafinava i semblava que sempre que em cantava em relaxava i sentia una calma inexplicable. Ella era la meva raó de viure, ella em donava esperança quan no n'hi havia, ella era la meva llum. Pensava que aquesta felicitat duraria per sempre, fins que va arribar aquell dia.

No era un dia com qualsevol altre, veia a tots molt preocupats com si passés alguna cosa greu. Sobretot el que més em va impactar va ser veure la meva mare plorar i recollint les coses, no ho entenia. Li vaig replicar que no hi havia la necessitat de mudar-se, però ella em va dir que no m'ho podia explicar i que havíem de fer les maletes ràpidament. Pel poble s'escoltaven crits i plors de nens petits i adults, que molts d'ells ja estaven marxant. Jo també vaig plorar, però era perquè no volia marxar d'aquell lloc. Això només era el començament i no sabia el que em depararia. Així doncs, la meva mare va agafar el cotxe vell que feia temps que no conduïa i vam arrancar molt ràpidament. Sincerament, jo estava molt enfadat amb la meva mare, ja que no em volia explicar el perquè de les coses, però em vaig limitar a quedar-me en silenci mentre ella trucava a algú. Vam arribar a una caseta petita amb altres persones que

estaven ferides i la meua mare va començar a tractar els ferits. En un d'aquells moments vaig començar a parlar amb una nena que semblava de la meua mateixa edat, el seu cos estava ple de ferides i sang. Em va explicar la situació: el nostre país havia entrat en guerra i ja havien començat a llançar bombes per tot arreu, també va perdre el rastre del seu pare i no sabia si seguia amb vida o no. Se li van escapar dues llàgrimes i després se les va eixugar. Jo li vaig dir que no es preocupés, que segur que trobaria el seu pare i tot aniria bé. Va somriure i em va explicar moltes coses sobre ella, que estimava els seus amics i familiars i que volia tornar a veure'ls. Jo, en canvi, no li vaig explicar molt sobre mi, volia escoltar-la, em semblava molt interessant i curiosa la seva vida. Després la meua mare ens va donar un tros de pa i una ampolla petita d'aigua i vam anar a dormir. Vam estar durant una setmana en aquella caseta i em vaig tornar molt proper a ella, parlàvem hores i hores i em va passar el temps volant, gràcies a ella em vaig oblidar de tota aquella angoixa que tenia per la situació. Pensava que estàvem segurs i fora de perill, però no, el pitjor encara havia d'arribar. Va caure una bomba a la casa, l'únic que recordo en aquell moment va ser sentir que algú estava cridant el meu nom i m'estava traient de les runes, era la meua mare, ella estava recoberta de sang igual que jo, em feia mal tot. Amb totes les seves forces em va agafar i em va dir que me n'anés, no sabia per què ella no podia venir amb mi, però em vaig fixar en el fet que tenia una roca a sobre del seu peu, no podia caminar. Jo no volia anar-me'n sense ella, però em va fer un somriure dolç i em va dir que havia de viure fos com fos i que havia de trobar un lloc segur per viure. Després d'això em va dir una cosa que mai oblidaré: perdó per no poder anar amb tu, saps que sempre t'ajudo, però ara has de ser valent i anar tu sol. Vaig començar a córrer com mai ho havia fet, només volia anar-me'n d'allà i plorar. Desitjava que fos un somni, no m'ho volia creure. En aquell moment només recordava en el meu cap la meua mare, la nena que vaig conèixer i tots els del poble, però no era el moment, havia de ser fort i valent, com em va dir la mare. Encara escoltava bombes però no vaig mirar cap enrere, no m'atrevia. Després de caminar durant molt de temps em vaig amagar dins d'una casa petita que estava abandonada i en mal estat, tenia molta gana, desitjava menjar algun dels plats que feia la mare. No sabia què fer, no sabia cuinar, no sabia conduir un cotxe i no sabia què havia de fer en aquell moment. Vaig dormir en aquella casa, no hi havia menjar, semblava que els antics propietaris se'n van endur tot i amb prou feines hi havia un matalàs per dormir.

Vaig estar durant anys fent el mateix, només m'amagava i menjava el que trobava per terra o robava. Vaig poder sobreviure i era l'únic que m'importava, volia viure per la meua mare.

Actualment, tinc disset anys, quan va passar tot allò tenia uns cinc anys, vaig haver d'entrar com a soldat i ara estic recordant tot allò que em va passar, l'únic que sé és que em queden pocs minuts de vida i estic sagnant, només veig sang i...

Yasmin Benamar 1r ESO